

Đào hoa

Tôi có ba chú em kết nghĩa: Don Juan, Casanova và Sở Khanh. Cứ hai tuần một lần, bốn anh em chúng tôi tụ họp ăn nhậu, nói phét. Tuần vừa rồi, mọi người đều vui vẻ, ăn uống no say. Chỉ trừ chú Don Juan, mặt mày buồn rầu, lằm lì, chỉ uống bia tí tí, ít thấy gắp đồ ăn. Tôi dục Don Juan:

- Nhậu cho quên đời đi, Don Juan! Có chuyện gì quan trọng đâu! Mọi sự đều là chuyện nhỏ hết! Chú có điều gì buồn phiền, chú kể cho mọi người nghe coi.

Don Juan tu cạn lon bia thứ mười bốn, rồi bắt đầu tâm sự:

- Đàn anh và các chú Casanova, họ Sở đều biết đấy. Don Juan này vốn được tiếng đào hoa. Nhưng bây giờ mới thấm thía, càng đào hoa nhiều là càng khổ thôi! Có sướng gì đâu! Hồi mới sinh ra đời, ông nội Don Juan ngắm nghía thằng cháu đích tôn, tuyên bố ngay: "Thằng này lại có số đào hoa rồi! Mắt dài có đuôi, cằm chẻ, má lúm đồng tiền. Đào hoa là khổ rồi, cháu ơi!"

Của đáng tội! Đào hoa là chuyện có giòng có giống! Truyền tử đời này xuống đời khác, không chạy đi đâu được! Ông nội Don Juan chỉ có bố Don Juan là con một, nhưng thường mỗi năm vào dịp Tết, Don Juan lại có thêm dăm bảy cô, chú mới! Các cô các chú này ở các làng xa xôi, các tỉnh khắp vùng, khắp miền, được các cụ bà, các mệnh phụ, trên

giường bệnh, trước khi thở hơi cuối cùng, các bà bật mí, tiết lộ: "*Con không phải họ Nguyễn (hay họ Lê, họ Trần, họ Lý...) đâu, con ơi! Con chính thực là họ Don, con ông tri phủ tỉnh Hà Nam đấy con ạ. Mẹ lẽ lắm rồi sinh ra con, nhưng cả nhà không ai biết, cứ tưởng con là con của bố, giòng họ Nguyễn này. Mẹ giấu mãi, bây giờ đến giờ phút cuối, không xong rồi, mẹ nói cho con biết, để con đi nhận bố ruột của con nhé!*"

Thế là dịp Tết, các cô, các chú này lũ lượt kéo về nhận bố, có năm đến cả chục người! Ông nội Don Juan chỉ biết vuốt râu cười trừ. *Ai muốn nhận thì cứ nhận. Làm sao nhớ hết được!* Bố của Don Juan cũng vậy. Chỉ có mình Don Juan là con một. Nhưng hồi vào Nam, bố Don Juan làm thanh tra Quan Thuế. Mà mấy người đi buôn lậu, toàn là đàn bà, lại chuyên môn là đàn bà đẹp nào nùng! Mấy bà này bị bắt vì tội buôn lậu, buôn hàng quốc cấm, buôn tiền giả, buôn Mỹ Kim, buôn thuốc Tây lậu, hằm bà lằng đủ các thứ tội. Chỉ còn cách chạy tội bằng cách hối lộ ái tình với Ngài Thanh Tra Quan Thuế! Thế là bố Don Juan cứ thế mà xài, riết rồi bao nhiêu con rơi con rớt với các bà buôn lậu này!

Don Juan này cũng theo chân ông nội, theo gót bố, cũng ghi danh được vào sổ tay đoạn trường của đời mình cả thấy là hai ngàn ba trăm lẻ bảy em. Nhưng ngày hôm

qua, sắp sửa ghi tên, ngày sinh, địa chỉ, cell phone, e mail, Facebook, Twitter của em thứ 2308 vào cuốn sổ bìamạ vàng. Bỗng dưng lòng thấy ngậm ngùi. Và đột nhiên sao thấy đời mình khổ quá. Đàn anh và các chú Sở Khanh, Casanova biết vì sao không?

Mọi người nhao nhao lên. Chú Casanova cười ruồi:

- Rồi! Đàn anh Don Juan bị lương tâm cắn rứt chứ gì! Mà sao lạ vậy! Don Juan mà có lương tâm à!

Tôi can:

- Chú Casanova đừng chọc quê chú Don Juan nữa. Để chú Don Juan kể tiếp.

Don Juan làm thêm lon bia nữa. Rồi khề khà:

- À! Cái khổ đầu tiên là khổ cô đơn! Các bạn hỏi, cả hơn hai ngàn em trong sổ đoạn trường mà cô đơn ở cái chỗ nào! Thực sự Don Juan này cô đơn lắm! Các em mê thật đấy. Nhưng không em nào lấy làm vợ được. Hoặc các em mê, nhưng đến lúc cần lấy chồng, các em đều khôn ngoan chọn một tên chân chỉ hạt bột khác lấy làm chồng, đại gì lấy chồng đào hoa. Đàn bà họ khôn lắm! Các em mê Don Juan này một thời gian, rồi các em lên xe bông, nhường Don Juan lại cho em khác mê tiếp. Các em có tinh thần hy sinh, thượng võ cao độ như vậy nên Don Juan mấy chục năm rồi vẫn phòng không chiếc bóng. Có bao giờ lấy được vợ đâu!

Đào hoa

Rồi còn cái khổ không bạn bè! Chỉ có đàn anh đây, rồi các chú Casanova, Sở Khanh, đều ngang cơ với Don Juan này nên chúng ta làm làm bạn với nhau được. Người khác, có ai dám làm bạn với Don Juan này đâu! Có bồ bịch, có vợ, làm bạn với Don Juan là mất vợ, mất bồ, nên còn ai dám kết bạn với Don Juan này! Mà Don Juan này có quyến rũ ai đâu! Các bà, các cô mới gặp đã mê tít thò lò, xoắn lấy mà mê, ngang nhiên trước mặt kếp, trước mặt chồng. Bảo sao chúng nó không giận, không tấy chay Don Juan cho được. Lại còn thuê du đấng đón đường tấn cho Don Juan này kịch liệt! Làm sao còn bạn bè gì nữa bây giờ!

Khổ gì nữa nhì? À! Khổ không tiền! Đào hoa là tốn tiền, rất nhiều tiền! Đàn bà là sinh vật trời sinh ra để tiêu tiền nên bao nhiêu tiền rồi cũng hết thôi! Các em càng đẹp càng thơm lại càng khỏe tiêu tiền. Các bạn cử tính thử đi. Mỗi em đồ đồng cũng tốn cho Don Juan này từ hai ngàn đến mười ngàn đô. Nhân cho 2307 em là bao nhiêu nhì? Don Juan này phải bán đi bao nhiêu cái shopping malls, bán đi bao nhiêu stocks mới đủ tiền chi cho mấy em. Nghèo là phải rồi!

Đào hoa lại còn khổ vì không khỏe nữa! Các em bám lấy mình như đĩa, đòi phục vụ các em tối đa. Làm sao khỏe được! Thể thao thể dục chỉ biết có nhày dầm.

Thức trắng đêm là chuyện thường. Các em thay phiên nhau mê thì chẳng mấy chốc gân sạm bở như vôi! Don Juan cũng lo cho sức khỏe của mình lắm! Khốn nỗi! Danh tiếng lầy lũng rồi, làm sao dám thổ lộ với các em: "Anh đuối sức lắm rồi! Tha cho anh đi em!"

Don Juan ghen ngào không nói tiếp được nữa. Mấy chú kia cũng thương cảm cho bạn vàng, không ai mở miệng nói câu nào. Tôi đành phải lên tiếng khuyên răn:

- Chú Don Juan đừng cảm khái quá như vậy! Đào hoa chiếu mệnh là do số, do phần. Có ai muốn vậy đâu! Được đàn bà mê thực ra cũng quý lắm! Nhưng chỉ nên có ba bốn em mê thôi! Thế là đủ rồi! Tri túc tiện túc hà thời túc. Các chú nhớ như vậy nhé. Người quân tử có số đào hoa chiếu mệnh, cũng nên biết đến lúc mà dừng lại. Không cần gì đến 2307 em như chú Don Juan đây. Có ba bốn em mê mình là được rồi. Quý lắm rồi! Có thể mới còn bạn bè, còn tiền, còn sức khỏe để phục vụ cho các em chứ. Có phải thế không các chú?!!!